

51 ZEEMANSLIED

arr.: Kenny Weekenstroo (24-9-2014)

1. Zij stonden aan de waterkant, hij drukte zacht haar bleke hand.
Van verre loeide de sirene. Geheel door droefheid overmand,
Dacht zij hoe 't weide watervlak, het aller mooiste in haar brak.
Bewon'drend keek zij op naar hem, en sprak vol droevenis met tranen
in haar stem.

REFREIN:

Ach waarom gaan wij voorgoed uit elkander? Jij weet niet hoe ik in
stilte lijd.

Want in mijn leven komt nooit meer een ander, en ik blijf hier in
eenzaamheid. Een zeemanshart roept alleen om de wijde oceaan. En
van beloften aan de wal, Daar denkt een zeeman niet meer aan.
Ach waarom gaan wij voorgoed uit elkander? Blijf ik alleen, in 't
leven staan?

2. Ik maak jou liefste geen verwijt, maar k'zal je toch van tijd tot tijd,
Aan deze ogenblikken denken, hoe of mijn hart van weemoed
schreint.
Ik weet we zijn te ver gegaan, maar zo is eenmaal ons bestaan.
Het kort geluk gaat snel voorbij, en de ontgoog^ling heeft met ons
geen medelij'..

REFREIN

3. En snikkend aan de waterkant, met droeve ogen, rood omrand,
Zag zij haar levensdroom verdwijnen, voorgoed naar't verre vreemde
land.
Zo brak het noodlot met een ruk, haar mooie sprookje van geluk.
En starend in het grijz^l verschiet, zong zij heel vaak en zacht haar
droevig' afscheidslied.

REFREIN